

Zij wordt nog steeds in Zuid-Frankrijk gekweekt en op de markt te Banyuls werden bosjes van de wortels als lekkernij te koop aangeboden. De smaak doet aan die van schorseneren denken. De Franse naam is salsifis. In de Flora van Bonnier en Layens wordt de naam salsifis à feuilles de poireau opgegeven. De bladen lijken nl. op die van prij (poireau).

Bij Banyuls troffen we de morgenster in groot aantal in het wild aan op een prachtige met olijven beplante heuvel, die heden ten dage in beslag is genomen door de bouw van een enorme wijnfabriek. Gelukkig is het deel, waar de morgenster bloeit, behouden gebleven.

Albinisme bij Merels

In de juni-aflevering van Natura van dit jaar schreven wij een artikeltje over albinistische merels, dat eindigde met het verzoek ons gegevens te doen toekomen. Niet minder dan zeventien lezers voldeden aan ons verzoek; enige brieven gingen zelfs vergezeld van foto's en kleurendia's. Nadat door correspondentie enige aanvullende gegevens waren verkregen, konden wij beschikken over ruim vijftwintig gedocumenteerde waarnemingen. Werkelijk een fraai resultaat, waarvoor wij de lezers zeer erkentelijk zijn.

Alvorens een korte bespreking te geven van het ontvangen materiaal, moeten wij erop wijzen, dat in ons bovengenoemd artikeltje een onjuistheid geslopen is, die dankzij een ingezonden waarneming aan het licht kwam. Wij schreven dat bij geheel witte merels bij de geslachtsbepaling de snavelkleur de doorslag moet geven. Helaas is ook dit laatste criterium ons ontnomen, daar kleurendia's van de heer Verwey te Zwolle duidelijk aantoonde, dat geheel witte merelwijfjes in het bezit kunnen zijn van een oranje snavel. Een foto genomen door de heer Verwey, waarop het witte merelvrouwtje van de Potgietersingel te Zwolle zeer fraai staat afgebeeld, treft U hierbij aan. Bij geheel witte merels moet dus het gedrag (zang: mannetje; nestbouw: vooral wijfje; broeden: vooral wijfje) de doorslag geven!

Om deze reden beschouwen wij de geheel witte merel, door mejuffrouw Schultz waargenomen in Bloemendaal, als een merel van onbekend geslacht. Het verdient dus aanbeveling witte merels in de broedtijd goed in de gaten te houden.

De overblijvende merels waren voor het grootste deel van het mannelijk geslacht, slechts drie ervan waren wijfjes, hetgeen werd vastgesteld op grond van hun gedrag. Behalve de hierboven reeds genoemde Zwolse merelvrouw waren er albinistische wijfjes, waargenomen door de heer Tolman te Soest en de heer Reijnen te Gorinchem, die zijn waarneming deed in Arnhem. Het percentage wijfjes is aanzienlijk hoger dan wij verwachtten. Wij schreven dat wijfjes de afwijking zelden of nooit vertonen, hetgeen dus te sterk is uitgedrukt.

Het is wel merkwaardig dat juist de door de heren Tolman en Verwey gemelde vrouwelijke merels zeer sterk albinistisch waren, respectievelijk bijna geheel wit. Hierbij kan worden aangetekend dat niet te zeggen valt of partieel en totaal albinisme bij de merel verschillende aspecten of stadia zijn van één erfelijke eigenschap. Bij de mens berusten totaal albinisme en partieel albinisme (witte haarlok en lichte huidvlekken) op verschillende erfelijke factoren.

Het zou te ver voeren deze zaken in dit tijdschrift uitvoerig te bespreken.

Twee inzenders, de heren Joosse te Souburg en Verwey te Zwolle, konden bijzonderheden meedelen over het nageslacht van een albinistische merel. In beide

*Het geheel witte
merelwifje van
de Potgietersingel
te Zwolle in 1966*

Foto J. A. Verwey

gevallen waren de jongen bij het uitvliegen normaal, hetgeen niet zeggen wil, dat zij hun hele leven normaal gekleurd zullen blijven. Jammer genoeg zijn deze jongen niet met gekleurde ringen gemerkt, zodat het moeilijk, zo niet onmogelijk zal zijn hun levensloop te volgen. Ook dit is iets dat de lezers voor het komende broedseizoen in gedachten kunnen houden (een ringvergunning is hierbij uiteraard noodzakelijk!). Verschillende correspondenten konden bevestigen dat bij partieel albinistische merels de hoeveelheid wit in de loop der jaren toeneemt; alleen Mr. Blécourt te Heemstede kon een afname van het wit constateren. Van zijn merelman werden duidelijke kleurendia's ter inzage ontvangen. Dat partieel albinisme als erfelijke eigenschap lange tijd in een bepaalde populatie behouden kan blijven, blijkt uit de brief van de heer van Delden, die meldde dat gedurende ongeveer twintig jaar te Brielle op een bepaalde plaats albinistische merelmantjes werden waargenomen. Ook de waarnemingen van de heer Leenhouts, die zowel in 1939-40 als in 1965 op ongeveer hetzelfde punt in Den Haag partieel albinistische merels waarnam, wijzen in deze richting.

De niet genoemde inzenders waren: Ir. Bakhoven te Rotterdam, de heer Braaksma te Utrecht (die enige merels uit Bunnik aanbracht), de heer Blazer te Hilversum, Dr. Donker te Ede (die een geval uit Groningen meldde), Dr. Elders te Wageningen (eveneens met een Groningse merel), mevrouw Hannema te Drachten, Mr. Loeff te Rotterdam, de heer Nauta te Hilversum en de heer Rijven te 's-Gravenhage. Ook zij hebben met hun gegevens een belangrijke bijdrage geleverd.

Het noemen van alle plaatsnamen, hetgeen sommige lezers misschien overbodig lijkt, hebben wij niet willen nalaten om hierdoor duidelijk te laten uitkomen dat het hier beslist niet om een plaatselijk verschijnsel gaat. Vrijwel alle waarnemingen werden gedaan op plaatsen dicht bij huizen en andere gebouwen.

Vanzelfsprekend zal toezending van verdere gegevens over albinistische merels door ons zeer op prijs worden gesteld.

Burg. van de Pollstraat 483
Amsterdam-West II

Drs. J. J. Frieswijk,
Drs. F. J. Smith